

He sabut que tens una altra amant, però el més trist és no haver-ho entès per tu mateix, sinó pels teus silencis. Sé d'ella potser més que tu, amor meu, perquè les dones tenim un instint prelògic que ens ajuda a llegir entre línies i a treure l'entrellat del silenci dels altres.

Me la trobo a tot arreu: a l'ascensor, al mercat, mirant aparadors. També he vist de quina manera passeja la tristesa amb el diari sota el braç i la mirada fugissera. Passa les tardes a la biblioteca del barri, i hi fulleja partitures. Saps què en fa, amor meu? Les desplega, com una papallona faria amb les ales, i ressegueix les melodies amb el dit. Si m'hi acosto, sense fer-me notar, sento com canta el que llegeix per a ella, molt, molt fluixet, i jo li envejo tant el poder de llegir aquells gargots com el de arravatar-me les teves carícies.

Ahir mateix vam coincidir a la sortida del cine. No vaig poder evitar besar la seva galta freda. Ella va somriure per la demostració inesperada d'afecte. Anem a prendre un cafè? No sé qui va convidar qui. Plovia intermitentment però cap de les dues vam voler obrir el paraigua. Els carrers bullien de sorolls esmorteïts per la humitat. Hi havia també els fregaments aleatoris de persones que es miren un instant, no es reconeixen i s'acaben ignorant per sempre més. No sé què hauríem fet si haguéssim coincidit amb tu.

Els capvespres plujosos de tardor, amor meu, són els preferits dels fumadors solitaris que llegeixen anuncis per paraules. Segur que no ho sabies. Què hi deuen buscar, que pagui tant la pena?

Ella i jo tenim gustos semblants. Odiem el formatge, el cogombre i la roba interior blanca. Suposo que ja te'n deus haver adonat, d'això darrer. Els miralls també, cal no oblidar-ho. I l'eco. Que absurd, tot plegat, no? Ella adora, però, els melodrames en blanc i negre, amb música tendra i primers plans lleugerament desenfocats. No seré pas jo qui li recomani ulleres. Potser que li diguis tu, amor meu, qualsevol dia. Per contra, jo m'estimo més el que tu anomenes, amb to burleta, art i assaig. Però, al revés que tu, sóc tolerant, és clar, molt tolerant amb els gustos de tothom, fins i tot els teus, i gens ambiciosa.

Mentre tornàvem cap a casa els carrers buidats amplificaven les nostres passes simultànies. Aleshores em va passar pel cap cantar *My baby just cares for me*, encara que sigui mentida, i ella, endevinant la intenció, em va donar el seu paraigua plegat i va traçar tres o quatre passos de ball amb una gràcia increïble. Es va aturar davant d'un fanal i, després d'abraçar-lo com qui abraça un amant tot just recuperat —aquest

només podries ser tu, amor meu—, va deixar anar una mà. I gira que giraràs mentre reia com si estigués borratxa, posseïda, o totes dues coses alhora. Em va fer l'ullet perquè m'hi apuntés jo també, a l'escena de musical escassíssim de mitjans, i totes dues vam fer voltes fins que vam caure marejades. Felices també. D'això se'n diu una apoteosi. Va ser aleshores que es va acabar la cançó en els nostres caps. No va haver-hi aplaudiments, ni tan sols diàlegs addicionals. El guionista devia tenir mal de cap, o senzillament ens havia abandonat per una idea més atractiva.

—Crec que no tornarà a ploure —vaig assegurar, i ella em va mirar amb estranyesa, tot recuperant una tristesa que s'hi havia fet crònica.

Ens vam acomiadar sense un gest, només perquè s'havia acabat el bitllet i els nostres camins es bifurcaven. No calien paraules. No hi hauria seqüeles ni reposicions. I em vaig perdre carrer avall, acusada per la llum febrosa dels fanals rovellats fins que, cansada de vagarejar sense nord i trobant-te molt a faltar, però, qui ho diria, encara més a ella, vaig parar un taxi, amb un gest mecànic que ajuntava desesperació i avorriment.

No tenia, és clar, ni un número de mòbil ni una explicació per al que volia fer. Tot, tot em passa a mi, anava pensant, arraconada i trista al seient del darrere, com una joguina trencada.

Que per què plorava, amor meu? Doncs perquè ara sé per què sempre he volgut ser l'altra!